

Gilbert Wright

Khúc quanh lãng mạn

Tôi làm việc trong phòng gửi đồ ở nhà ga Union. Từ nơi này, tôi có thể trông thấy mọi người lên xuống cầu thang nhà ga.

Ở phía bên trái tôi là quầy tạp chí của Tony. Cậu này lúc nào cũng huyền thuyên với tôi về định luật xác suất, chả là vì cậu ta rất mê đánh cá ngựa. Tony đã tính cho tôi rằng nếu tôi tiếp tục công việc ở phòng gửi đồ này trong 112 năm nữa thì chắc chắn tôi sẽ thấy được tất cả mọi con người trên thế giới!

Rốt cuộc thì tôi cũng dần dần tin vào cái định luật xác suất này. Nó cũng có vẻ hay đấy chứ! Bạn nên biết rằng Union là một nhà ga rất lớn, và tôi sẵn sàng cá với bạn là rồi tất cả mọi người đều phải bước ngang qua nhà ga này, ít nhất một lần trong đời.

Tôi kể về định luật xác suất này cho rất nhiều người, nhưng tất cả họ đều cười vào mũi tôi, trừ Harry. Harry đến từ một tỉnh nhỏ hồi ba năm trước đây và kể từ đó, tôi thấy ngày nào Harry cũng đứng đợi ở đầu cầu thang nhà ga để đón chuyến tàu 9g05 phút.

Tôi nhớ lần đầu tiên gặp Harry thì đó chỉ là một anh chàng nhỏ nhắn và khuôn mặt đầy vẻ bồi hồi, xúc động và lo lắng. Harry ăn vận bảnh

bao lăm, và tôi biết được rằng Harry đã có người yêu, họ sẽ đi đăng ký kết hôn khi cô gái đến. Tôi chẳng cần phải giải thích cho bạn biết rằng tại sao tôi rõ mọi chuyện như thế, bởi nếu bạn ngày nào cũng đứng ở đầu cầu thang quan sát những người chờ đợi thì bạn sẽ biết ngay thôi.

Hôm ấy, khi chuyển tàu 9g05 phút đến, tôi bận bịu với công việc của mình nên quên khuấy Harry. Tôi không nhìn về phía cầu thang nữa cho đến khi tiếng còi của chuyển tàu 9g18 phút sắp đến vang lên. Tôi quay ra nhìn và hết sức ngạc nhiên khi thấy Harry vẫn còn đứng đó.

Rồi cô gái - người yêu của Harry cũng không đến trên chuyển tàu 9h18 phút, trên chuyển tàu 9g40 phút cũng chẳng hề thấy cô ấy. Và khi tất cả hành khách của chuyển 10g02 phút đã khuất sau cầu thang, khuôn mặt Harry bắt đầu trở nên tuyệt vọng. Cậu ta bước đến ô cửa của tôi, đứng ở đó trông thật khổ sở. Tôi bèn gọi Harry lại và hỏi Harry về hình dáng của cô gái ấy.

Cậu ta bắt đầu tả: "Cô ấy thấp bé và có mái tóc đen, 19 tuổi, bước đi rất nhẹ nhàng. Khuôn mặt cô ấy - cậu ta suy nghĩ một phút rồi nói tiếp - đầy vẻ sống động, nhiệt tình. Cô ấy có thể đùa giỡn với tôi chút ít, nhưng tôi biết là cô ấy không bao giờ đùa dai như thế. Đôi mày của cô ấy rất dài, chụm lại thành một điểm ở giữa. Cô ấy có một cái áo lông thú màu nâu, nhưng có thể không mặc áo ấy ngày hôm nay".

Tôi rà xét lại trong trí nhớ của mình nhưng không thể nhớ được là có từng gặp một cô gái nào như thế hay chưa.

Harry đưa cho tôi xem bức điện tín mà cậu ta đã nhận được: "Đến vào ngày thứ Ba. Đón em ở ga. Yêu yêu yêu yêu - May của anh". Bức điện May gửi đi từ Omaha, Nebraska.

"Ồ", cuối cùng tôi đành phải bảo cậu ta, "Sao chú không gọi đến nhà cô ấy? Điện thoại ấy?" - "Tôi chỉ vừa đến đây có hai ngày. Tụi tôi sẽ gặp nhau ở đây và cùng nhau xuống miền Nam kiếm việc làm", Harry đưa mắt yếu ớt nhìn tôi, "Cô ấy - May ấy, không cho tôi biết địa chỉ nào đâu, cô ấy vẫn đùa như thế đấy. May không còn ở nhà bố mẹ cô ấy nữa".

Rồi cầm bức điện, Harry lại thất thểu bước đến đầu cầu thang, đợi chuyến tàu 11g22 phút.

Ngày kế tiếp, dù bận rộn với công việc, tôi vẫn trông thấy Harry đứng đợi ở đó. Khi thấy tôi đã rời rảnh, cậu ta bước tới chỗ tôi.

Tôi hỏi "Cô ấy có đi làm ở đâu không?"

Harry gật đầu: "Cô ấy là thư ký đánh máy. Tôi cũng đã điện thoại cho ông chủ cũ của cô ấy. Và tất cả mọi người ni làm việc của May đều đã biết rằng May nghỉ làm để đi lấy chồng".

à, thì ra câu chuyện bắt đầu là đây. Harry đón mọi chuyến tàu đến trong ba, bốn ngày kế tiếp. Tôi có thể nghĩ rằng cái cô May đó đã chơi khăm chàng Harry tội nghiệp, chẳng chuyến nào đến mà có mặt cô ta. Nhưng dù thế nào đi nữa, tôi cũng không bao giờ tin điều đó. Khoảng hai tuần sau, tôi bắt đầu kể cho Harry nghe về định luật xác suất của mình. Tôi bảo với Harry: "Nếu cậu chịu đợi đến một thời gian dài nhất định nào đó, định luật xác suất sẽ cho cậu thấy May bước lên cầu thang này, một ngày - ngày ấy rồi cũng sẽ đến thôi".

Harry vẫn nhìn chăm chú vào cái cầu thang như thể chưa hề trông thấy bao giờ, trong khi tôi tiếp tục giảng giải về những con số của Tony trong định luật xác suất.

Ngày kế tiếp, khi tôi đến chỗ làm của mình thì đã thấy Harry đứng sau quầy tạp chí của Tony và cậu ta nói: "Anh nghĩ xem, tôi cần kiếm một việc làm ở chỗ này chứ, đúng không?".

Sau đó, Harry làm thư ký, chạy vặt cho Tony. Chúng tôi không hề nhắc đến May và cái định luật xác suất đó nữa. Nhưng tôi để ý thấy rằng Harry luôn quan sát tất cả mọi người lên xuống cầu thang nhà ga.

Vào khoảng cuối năm, vợ chồng Tony chuyển đi nơi khác sinh sống và bán lại quầy tạp chí cho Harry. Harry mượn tiền để đặt thêm một tủ bán sô-đa, nước ngọt. Chẳng mấy chốc Harry đã có một cơ ngơi kinh doanh nho nhỏ và tôi phục cậu ta sát đất về điều này.

Cho đến ngày hôm qua. Tôi đột nhiên nghe một tiếng la thật lớn và tiếp theo đó là tiếng hàng loạt đồ đạc rơi đổ. Tiếng la là của Harry. Harry đã làm đổ nhiều búp bê và các thứ khác khi cố nhảy ra khỏi quầy. Cậu ta chạy ngang qua tôi và chụp lấy một cô gái thấp nhỏ. Cô ấy có mái tóc đen và đôi mày chụm lại thành một điểm ngay chính giữa.

Trong một lúc, họ đứng sững nhìn nhau, họ khóc và cười, miệng thốt ra những lời vô nghĩa. Cô gái nói những từ đại khái như: "Em bảo đón em ở ga xe điện mà!". Harry hôn cô gái, rồi kể cho cô ta nghe rằng mình đã phải khổ sở như thế nào để chờ đợi cô trong suốt ba năm qua. Điều hiển nhiên đã xảy ra ba năm trước, đó là, May đã đến

đây bằng xe điện, chứ không phải xe lửa, và trong bức điện tín, cô ấy muốn nói "ga xe điện" chứ không phải "ga xe lửa". May cũng đã đợi ở ga xe điện hết ngày này qua ngày khác. Cuối cùng, May xin được một chân đánh máy.

"Cái gì?" Harry hỏi. "Em đã làm việc ở đây trong suốt ba năm qua à?".

May gật đầu.

"Ôi trời đất ơi! Thế sao em không bao giờ bước xuống nhà ga này thế?" - Harry chỉ tay về phía quầy tạp chí của cậu ta - "Anh làm ở đây đây. Quầy đó là của anh. Ngày nào anh cũng nhìn thấy mọi người lên xuống cầu thang".

Khuôn mặt May trông xanh nhợt hần đi. Cô ấy nhìn cái cầu thang và nói yếu ớt: "Em, em chưa từng bước lên cầu thang. Anh biết không, lúc đó em chỉ mới chân ướt chân ráo ra tỉnh để đi làm việc cho công ty. Ô Harry!". Rồi cô ấy choàng cánh tay qua cổ Harry và bắt đầu khóc thực sự.

Sau một phút, cô ấy lùi lại phía sau và chỉ tay một cách khó nhọc về phía cuối hướng bắc của nhà ga. "Harry, trong ba năm đằng đẳng, em đã làm việc trong chính cái nhà ga này, đánh máy trong văn phòng của ông giám đốc nhà ga".

Điều làm tôi thích thú nhất là cuối cùng, tôi cũng đã biết được rằng, định luật xác suất đã phải vận động như thế nào trong thời gian lâu chừng ấy, cho đến khi nó buộc được May bước lên cái cầu thang của nhà ga xe lửa...

Ngô Ngọc Hiếu

(dịch từ tập Modern short stories by American Authors)

Nguồn: Thanh

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003